

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ У НИШУ

Примљено:	26. 6. 2017
Ори. ј. д.	Број
Класификација	Средност

Рукопис:
Блатно доба и процват амброзије
 Аутор:
Љубинко Милосављевић
 Издавач:
Филозофски факултет
Универзитета у Нишу
 Рецензент:
Драгољуб Б. Ђорђевић

РЕЦЕНЗИЈА

Част ми је да Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Нишу поднесем стручну оцену о рукопису **Блатно доба и процват амброзије**, аутора др Љубинка Милосављевића, редовног професора (у пензији) Филозофског факултета Универзитета у Нишу.

Рукопис у електронској форми има 74 странице уобичајеног компјутерског формата, писан је ћирилицом и откуцан single размаком. Спреман је за следеће фазе прелома, припреме за штампу и само штампање (Б5).

Материјал је, поред „Увода“, „Навођене литературе“, „Напомене о претходним објављивањима“ и „Белешке о писцу“ (фали „Индекс имена“) – изложен у девет поглавља:

1. Блатно доба,
2. Слобода и ропство,
3. Национално и универзално,
4. Сукоб или сарадња цивилизација,
5. Опредељење за погубан стил живота,
6. Глобализација и промена (колективне) свести,
7. Жртва (и награда) за очување националног идентитета,
8. Уметност и апсурд, и
9. Кад процвета амброзија.

Последња три поглавља су без одељака, а прво је најразуђеније: „О будућности без будућности“, „Троструки модел издаје интелектуалаца“, „Интелектуалци на Хесиодовој низбрдици“, „Експерти и њихова посла“ и „Ко може да спаси свет ако му спаса уопште има“.

Осим два есеја – „Опредељење за погубни стил живота“, „Уметност и апсурд“ – остали су већ доживели проверу, јер су објављивани у журналима (*Летопис Матице српске*, *Балканске синтезе*, *Годишњак за социологију*), зборницима радова и књизи Недељка Богдановића *Село невесело*.

Сви су текстови допадљиви, просто маме на читање; мени се највише свиђа есеј о селу „Кад процвета амброзија“ из Богдановићеве публикације, можда и због тога што сам и сâм забринут над његовом перспективом. Која је, нажалост, извесна – оно се гура у запећак и скоро да ће нестати. Има, ипак, деломике истине и правде у ономе што вели Герт Буленс: „Што више свет, под утицајем економске и културне глобализације, постаје 'глобално село', то више његови житељи желе осећај блискости и сигурности стварног, старинског села.“

Професор Милосављевић је оправдано оштар критичар глобализације и онога што нам она доноси, посебно наглашавајући њене погубне утицаје на национални идентитет и културу. Ту и тамо ова је критика и „претерана“, јер се довољно није направила јасна разлика између *глобализације* као неумитног процеса, који приноси мноштво добробити читавом човечанству, и *глобализма* као идеологије која све подводи под један конач, уједначава и поједностављује, па тако жели да „уништи“ и све посебности националних култура.

Есејиста високог стила, рекло би се, ако не монтењовског, што би било претеривање, оно сигурно данојлићевског, исписао је седамдесетак страница на трагу тзв. српског становишта, прегнатно и с големим жаром промовисаног вододелничким студијама Мила Ломпара, професора Филолошког факултета Универзитета у Београду, наставивши традицију ангажованих, публицистичких написа Милоша Црњанског. А све у опозицији према нашим интелектуалцима, дефинисаним синтагмом „секуларно свештенство“, који самопонижавају и себе и све особености народносног и културног идентитета српског национа.

Рукопис с задовољством препоручујем на усвајање, закључујући да ће будућа омалена књига привући одговарајућу пажњу шире читалачке публике.

У Нишу, 26. јуна 2019.

др Драгољуб Б. Ђорђевић, ред. проф. социологије културе
Машинског факултета Универзитета у Нишу